

Vertrouwen & nodig zijn

Anita Mey (Groepsbegeleider), rechts op de foto en Marion Hitz (Groepsbegeleider & Trainer Shantala), links op de foto delen ervaringen over hun tijd bij Maasveld.

Anita: Ik ben 40 jaar geleden gestart als uitzendkracht bij de groep 'Op de Mits'. Ik had de opleiding HBO-V afgerond en dus eigenlijk amper ervaring met verstandelijk beperkten. Wel had ik al een aantal maanden bij St. Anna (De Wilg) gewerkt. En het bijzondere is dat er nog bij Maasveld nog steeds cliënten wonen die ken uit mijn tijd bij St. Anna. Ik heb die 40 jaar vrijwel altijd op dezelfde groep gewerkt, en altijd met de EMB doelgroep. Maar ik heb dat nooit als saai ervaren, want ook binnen dezelfde groep is er veel variatie.

Marion: Ik heb de opleiding Kinder- en Jeugdverzorging gedaan, ben gestart op St. Anna voor een periode van 6 weken en op 1 augustus 1984 aan de slag gegaan op Maasveld. Ik ben een aantal malen gewisseld van groep, maar wel altijd binnen de gedragsgroepen. Dat past gewoon het beste bij me. Ik werk nu op Krokusbeemd 18 en daarnaast geef ik sinds kort trainingen in Shantala Speciale Zorg.

Begintijd Maasveld

Marion is een half jaar eerder gestart bij Maasveld dan Anita. En heeft dus echt de allereerste begintijd meegemaakt, waarbij er eigenlijk vanaf nul moest worden opgestart.

Marion: "Ik kan me die begintijd bij Maasveld nog goed herinneren. Ook de dames waar ik toen mee werkte, ik ken ze allemaal nog. We moesten echt vanaf niks beginnen, alles samen ontdekken en afspraken maken. Dat waren soms hele kleine dingen van waar leggen we de handdoeken? Of hoe pakken we het aan met eten?"

Ik kan me ook herinneren dat het voor de bewoners die overkwamen vanuit de andere locaties (St. Anna & Op de Bies) een grote verandering was. Die kwamen van grote slaapzalen af, waar ze met 4-8 personen op een kamer lagen. Bij ons lagen de meeste bewoners met 1, 2 of max 4 personen op een kamer. Wat ik me ook is bijgebleven uit die begintijd is dat we destijds verplicht in het restaurant moesten eten. Soms was dat gezellig, maar ik kan me ook nog situaties herinneren waarin je niemand kende. Dan duurde je pauze lang..."

Toen en nu

Anita: "Kinderen met een beperking werden vroeger weggestopt, eerste 6 weken mochten ouders niet langskomen. Daar kan je je nu niks meer bij voorstellen.

Marion: "De instroom was ook anders. Als je zwanger was en alleenstaand werd je vaak naar St. Anna gestuurd. Er waren vroeger veel meer bewoners met kinderen. Nu zie je de instroom ook veranderen, er worden nu steeds minder kinderen met een beperking geboren."

Opleiding en cursussen

Beide dames geven aan dat er in al die jaren veel aandacht is geweest voor training en bijscholing.

Anita: "Een cursus die mij is bijgebleven is 'Ervaar het maar'. Waarbij je echt kijkt naar de client: wat zie je, en gaat werken met ervaringsordeningen. Daar heb ik veel aan gehad. Ik heb al die jaren met de EMB doelgroep gewerkt. Toen ik startte bij Maasveld was het niveau EMB niet echt beschreven. Daar is gelukkig veel ontwikkeling in geweest, onder andere om hier met meer diepgang naar te kijken."

Marion: "Een training die ik me nog goed kan herinneren was van Locus over samenwerken. Dat ging vooral over het sluiten van compromissen binnen een team. Dat is belangrijk, zeker in ons werk. Want op de groep moet je echt het samen doen."

Anita: "Klopt! Je draagt samen verantwoording en moet zorgen voor een veilige vertrouwde omgeving. Met het komen en gaan van collega's gaat dat soms heel goed, maar soms is dat ook wel moeizamer."

Marion: "Ik heb op verschillende groepen gewerkt. Sommige groepen zijn best pittig en vragen veel van je (qua clienten). Als je collega's om je heen hebt waar je 100% op kunt vertrouwen, kun je dat aan. Dat is het allerbelangrijkst. En dat je ook mag laten zien als het soms even niet lukt. En je moet samen lol hebben, anders had ik het die 40 jaar niet volgehouden!"

Marion: "Kunnen vertrouwen op je collega's is het allerbelangrijkst"

Ontwikkelingen

Marion: "Vroeger werkte je op een vaste afdeling/ groep. Nu werken we huisje-breed. Dat heeft zijn voor- en nadelen. Vroeger wist ik van de 8 bewoners op een groep alles, ik kon ze lezen en schrijven. En zij mij ook. Nu moet je met 30 collega's 24 bewoners verzorgen en ben je continue aan het rouleren. Ik weet niet of dat altijd zo goed is. Bewoners hebben er soms moeite mee, en ik merk dat verantwoordelijkheden niet altijd worden genomen."

Anita: "Dit herken ik wel. Als je pas een week later weer op de groep aan het werk bent, kun je niet doorpakken op wat je eerder gesignaleerd hebt. Je kunt dit dan opschrijven, maar iemand anders moet het dan oppakken. Aan de andere kant zorgt het wel voor een stabielere bezetting bij verloop of uitval van collega's."

Hoogtepunten

Marion: "Dan moet ik gelijk denken aan de familie uitstapjes die ik altijd heb georganiseerd. We gingen dan met alle bewoners (die dit aankonden) en familie op uitstapje. Bv. naar de schaapskooi of het miljoenentreintje. Afgelopen jaar zijn we naar Mondo Verde geweest, maar ik denk dat dit de laatste keer was. De groep bewoners is te divers, dat gaat gewoonweg niet meer."

Anita: "Hoogtepunt voor mij waren de groepsvakanties. We gingen dan met 2 of 3 clienten die dit aankonden op vakantie. Voor corona was de laatste keer we dit hebben gedaan."

Marion: "Ik weet dat men vroeger ook met bewoners naar het buitenland ging. Bewoners bloeiden dan helemaal op van de rust en de andere omgeving. Zelf ben ik nooit mee geweest. En nu is dat vanwege de begeleidingskosten helaas niet meer te betalen."

Veranderingen

Marion: "Een ander hoogtepunt vond ik de nieuwbouw. Het werd allemaal moderner en frisser. En ook de hulpmiddelen die er nu zijn, maken de zorg een stuk makkelijker. In de oude situatie, voor de nieuwbouw, hadden we ook staliften maar overal zaten drempels. Dus je moest alsnog die stalift over de drempel heen tillen. Fysiek was het vroeger veel meer belastend. Nu hebben we bijvoorbeeld doucheliften, zodat je op je eigen hoogte kan werken. Dat is echt wel heel fijn."

Anita: "Een belangrijke verandering is de hoeveelheid administratie die er is bijgekomen. Vroeger hadden we één klapper waarin je kort alles op schreef. Nu ben ik soms een uur per dag bezig om de administratie bij te werken. Dat is ook iets waarin we niet opgeleid zijn, het werken met computers. Ook zijn er vaak veranderingen ook in de systemen waarmee we moeten werken, dat vind ik soms wel lastig."

Anita: "Een jongere generatie brengt nieuwe kennis en houdt je scherp"

Stoppen met werken

Anita: "Als ik denk aan stoppen, heb ik gelijk moeite om cliënten achter te laten..."

Marion: "Ik ben 58 en 'moet' dus nog wel even. Ik ga waarschijnlijk de 50 jaar net niet volmaken.

Maar ik ben altijd de uitdaging blijven zien sta er nog volledig in. Ik heb ook nog steeds het gevoel dat ik nodig ben. Dat ik de ervaring die ik heb opgedaan kan meegeven aan mijn jongere collega's. Ze komen ook vaak naar me toe, zo van 'jij weet dat!'"

Anita: "Dat herken ik wel. Het is ook fijn om nodig te zijn. Voor mij was het moment dat ik kinderen kreeg trouwens ook wel een moment waarop ik anders ging kijken naar bewoners maar ook de ouders. Je kunt je dan op een andere manier inleven in het contact met ouders en verwanten.

Marion: "Ik merk ook dat ouders vaker naar de 'oudere' medewerkers toekomen. Ik verwijs ze dan ook soms bewust door naar een jongere collega, en bevestig dat zij het ook goed zien en een kans moeten krijgen."

Anita: "Het is ook fijn dat er een jongere generatie bijkomt. Zij brengen ook weer nieuwe kennis mee, en dat houdt je scherp."

Marion: "Ik zeg altijd tegen mijn stagiaires of leerlingen: Blijf mij altijd vragen waarom ik bepaalde zaken doe: dan blijf jij scherp, maar ik ook!" ▀